

Cad petale

Bragagiu

Aud cineva că strigă
Ajutor cerând ori jale,
Iar eu mă găsesc chiar lângă...
Cad petale, cad petale.

Le simt vocea lor și lipsa,
Zilele sunt mai sărmene
C-a-nceput apocalipsa
Aripioarelor bălane.

Mă tot tem că mă îmbată
O simțire lașă, calpă
Ca spre-o dragoste lăsată
Doar cu urma de la talpă.

Pe când vântul le alungă
De pe iarbă pe asfalturi
Și li-e calea nu prea lungă,
Iar durerea fără haturi.

Ce n-aș da să le ajut eu...
Nu găsesc nici o rețetă
Nici cu vorbele plăcute,
Nici în versuri ce regretă.

Și le-am spus doar: „Surioare,
Asta-i viața, n-ai ce face,
Se trăiește și se moare
Și nimic nu se întoarce.

A fost numai o-nflorire
Prea deschisă și prea simplă,
S-a-ntâmplat o fericire,
Iar acum nu se întâmplă.

Nu e-n voi urât ori ură
Doar s-a rupt în mine-o strună,
Parcă visele-mi căzură
Jos cu stelele-mpreună.”
Victor Bragagiu